

Ana Avram

12 Dec. — 15 Feb.

When the inner world folds outward, exposing what is usually protected, its fragility becomes legible. This inversion, like a doll-house worn inside out, with its inner warmth exposed in a dysfunctional transparency to anyone, defines the entry point of Ana Avram's practice.

Within the presented works, tension is a condition to be witnessed, a state in which opposites coexist without synthesis, while suspense and vulnerability becomes a generative force, functioning as a method of exposure, as if the very act of offering one's inner world might reconcile what continues to strain. Avram's objects operate in the precise interval where emotion forms before it can be rationalized, mapping the sites where attachment tightens, rupture emerges, and internalized pain quietly becomes a wound that carries the long-formed patterns embedded within us.

The delicate objects unfold as relic-like traces of emotional proximity and charged intervals: a medallion meant to hold what is kept forever, yet sheltering an enduring bruise; a rose with thorns turned inward; trousers fused into a single inseparable form; matches cut so short that ignition requires self-burning. Each manifests a return to what has already caused harm, sustained by the faintest hope of a different outcome.

Through a slow-burn learning process of sensing the right distance between ourselves and another—of understanding where one begins and where one ends—Avram examines the small fractures of feeling we accept in negotiations of closeness, and the secure or precarious appearances we construct in order to hide or to feel protected. What she reveals is the disproportion between the emotional smallness of a relationship and the immense physical space it feels like it occupies—the way a bond can fill a day, or a life, in relation to the cosmic scale of life itself. Specifically through *Rendered Useless By Two-ness*, Avram traces this expansion and contraction, giving shape to the invisible pressures and stuckness that accompany intimacy.

The apartment door with its "monitoring" peephole—through which the viewer sees the image of the building's stairwell—stands as a site of anticipation. Positioned between the "safe inside" and the "uncertain outside," it materializes longing itself as a stretched interval, a state of quiet vigilance in which unease remains unresolved. The observer dissolves into the ache of anticipated return. The length of a feeling culminates in *No Matter How Hard I Try* where the two mirrored clocks are shaped by the idea of *kairos* rather than *chronos*, representing not the counting of time itself, but the feeling in between the opposed. One clock advances forward, while the other undoes itself in an effort to follow, moving against its own logic in pursuit of the first. This movement endlessly circles the fragile illusion of synchrony. It is a portrait of two selves that share proximity yet never fully align.

Within presented works, Avram allows this irreconcilability to surface as a dialectical condition, while unshielded, wounded sensitivity becomes a language of discernment.

Ana Avram

12 Dec. — 15 Feb.

Într-un punct de explorare a rănilor deschise, situat între dorință și dezamăgire, între așteptare și epuizare, siguranța unei rezoluții rămâne doar o promisiune reluată, obsesiv, de la un gest la altul. Asemenea unei case de păpuși cu interiorul expus pe dinafară, unde perdelele nu mai protejează intimitatea, iar căldura se risipește fără sens, se configurează un context lipsit de granițe. Din acest spațiu al vulnerabilității expuse se conturează practica Anei Avram.

Obiectele create meticulos de ea poartă tipare afective sedimentate în timp: modul în care ne atașăm, ne retragem, revenim, ne dizolvăm în celălalt. Coaste aproape topite, un trandafir cu spinii întorși spre interior, un medalion conceput să păstreze ceea ce este destinat să dureze, dar care găzduiește o vânătăie, pantaloni contopiți într-o singură formă imposibil de separat, chibrituri care nu se aprind fără a te arde. Aceste repetiții comportamentale, aproape adictive, și atașamentul care se repliază în același nod emoțional, mimează credința în schimbare și fac ca speranța și durerea să devină indistincte, producând mereu aceeași fisură. Prin aceste obiecte delicate, suspendarea momentului devine agent transformator, iar siguranța nu mai este trăită, ci doar invocată repetat, instalând astfel o dinamică circulară, fără rezoluție.

Avram investighează aceste urme afective ale relațiilor ca pe un studiu al proximității emoționale, al intervalelor încărcate și al micilor dureri care, în timp, ajung să modeleze felul în care ne apropiem sau ne retragem. *Rendered Useless By Two-ness* exemplifică acest proces lent de învățare a limitelor personale într-o dinamică mereu relațională, a sensibilității necesare pentru a intui distanța potrivită dintre unul și celălalt, pentru a înțelege cum se întâlnesc aceste două granițe fără a se suprascrie.

Ușa apartamentului, cu vizorul „de monitorizare”, prin care se vede scara blocului, devine un loc al anticipării. Poziționată între „interiorul sigur” și „exteriorul incert”, ea materializează neliniștea suspendată într-o stare de veghe, în care observatorul se dizolvă în așteptarea unei reîntoarceri. Durata unei trăiri își găsește punctul culminant în lucrarea *No Matter How Hard I Try*, unde cele două ceasuri oglindite sunt modelate în raport de kairos și nu de chronos, măsurând astfel nu timpul, ci tensiunea dintre două direcții. Un ceas înaintează, celălalt își contrazice propria logică pentru a-l urmări, într-o tentativă continuă de aliniere. Această mișcare circulară urmărește o speranță imposibilă, fugărind neîncetat iluzia sincroniei între polii afectivi.

În logica lor comună, lucrările Anei Avram nu caută rezoluții. Ireconciliabilul este lăsat să se manifeste ca principiu dialectic, iar vulnerabilitatea devine un limbaj al discernământului.